

των — ο λόγος τοῦ Γάνου με τὸν Ἰαπόνην τοῦ Μεσαίωνα, Ἀρεμῶνη τῶν Πατησίων, Ἀνδρέαν Σουλῶν, Ἐνδοξὸν Μεσολόγγιον καὶ Ἄσκη Νησιῶδον — ὁ Ὀλύμπιος μετὰ τὴν Ἀμαρῶν, Πολύλο-δράκον, Δουλοῦδι τῆς Καρδίας, Ἐρημίτιδα καὶ Ἰεῶν — ἡ Κίτρινη Μάσκα μετὰ τὸ Ἀι-Αίσιφ τῆς Νεαπόλεως — ὁ Μεγαλὴ μετὰ τὸ Ἀρχαῖο Πυρροπόλην, Βοσκὸν τῆς Ροδόπης, Ἐσπερίαν Ἀδραν καὶ Κλάδον Ἐλαίας — ἡ Ἄθρα Καρδία μετὰ τὸ Κοκκινὸν Κρίνον, Φαιδίμην, Ἀσημονιμένην, Πολύλορον Χρυσῶν, Ἰαπωνικὸν Χρυσάνθεμον — τὸ Πόσις Ἐίμαι μετὰ τὴν Ζημιόγαταν, Νιαγάραν, Διάβολον Ἐσπερινόν, Δεικωσίαν τῆς Κύπρου καὶ Ἐλληνοπόλιαν — ἡ Πρῶτὴ τοῦ Ζεφύρου μετὰ τὴν Κόρην τοῦ Μοριᾶ, Ἰαπόνην τοῦ Πηλίου καὶ Νύμφην τῶν Τεμπῶν.

(ἔπειτα εὐχαριστῶ πολὺ) Κυρηναίκα Ἀρτεμιν (βραβεῖον ἔπειτα χαίρω πού ἔγινες καλὰ) Κυροδογαγαίαν (εὐχαριστῶ πολὺ) ὄχι, ἡ ἐξαδέλφη σου δὲν ἔχει ψευδώνυμον) Κοκκινὸν Κρίνον (πού ἔχει ὡς σύνηθες: «ἐξασπίδωκα καὶ ἄγιος ὁ Θεός») Νηγεμίαν ([E] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν· εὐχομαι νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ ὄνειρόν σου) Ἀριελ κτλ. κτλ.

Εἰς ὕψος ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 10 Νοεμβρίου ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ (Φαίδωνος)

“Διηγήματα,”

ΠΡΩΤΗ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ
ΔΥΟ ΚΟΜΜΟΤΑΤΟΙ ΟΜΟΙΟΜΟΡΦΟΙ
ΩΡΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ
Ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΕΙΡΑ τιμᾶται φρ. 3.
Αἱ ΔΥΟ ΣΕΙΡΑΙ ΟΜΟΥ τιμῶνται φρ. 6.
Ἡ πρώτη Σειρὰ δὲν πωλεῖται χωριστά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Δεκεμβρίου.
Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, εἰς τὸ ὅσον δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οὐ διαγιγνώσκονται, πωλεῖται ἐν τῷ Ἰαφείῳ μὴ εἰς φακέλους, ὡν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

577. Στοχειογράφος.

Μουσικὴν θεσπεσίαν σκορπίζω
Ἄν ἀπειράκτον, λῦτα, μάριση,
Καὶ εἰς ὕπνον βαθὺν σὲ βυθίζω,
Στὴν ἀρχὴν μου ἂν γράμμα κολλήσῃς.

578. Μεταγραμματισμός.

Ἐνὸς Τρωῶς πολεμιστοῦ ἐκόπη τὸ κεφάλι·
Καὶ ἄπνους ἐνῶ ἔπρεπε νὰ πέσῃ φυσικῶς,
Ἄλλο αὐτός, — δὲν ξεύρω πῶς, — κατώρθωσε νὰ
Καὶ νὰ σωθῇ γενόμενος ἀρχαῖος ποταμὸς!

579. Ἀναγραμματισμός.

Ἐκαμα κ' ἐγὼ ἕνα θάυμα. Μπᾶ! καὶ γιὰτί
[ὄχι τάχα;
Νὰ λοιπόν: τὰ γράμματά μου ἀνακάτωσα μο-
[νάχα,
Καὶ ἀπὸ ζῶον κερασφόρον, — σὺν τῷ σκέπτο-
[μαι πῶς χαίρω! —
Ἐντομο ἔγινε μικροῦλη, πού με ἔφερες καὶ σε
[ἔφερω.

580. Αἵνιγμα.

Ἄν καὶ οὐδόπως εἶμαι τί, τῶν ἄλλων παραπάνω,
Ἄκουσε ὅμως τί μπορῶ μονάχο μου νὰ κάνω,
Νὰ φαίνομαι στὸν οὐρανὸ, νὰ ρέω στὴν Ἀσία,
Νὰ εἶμαι καὶ γνωστὴ θεὰ ἀπ' τὴ Μυθολογία,
Καὶ γένος ἄνθου! Φίλε μου, δὲν εἶνε νὰ τα χάσῃς;
Ποῖο ἄλλο θάυμα σὰν αὐτὸ εἶδε ποτὲ ἡ πλάσις;

581. Τρίγωνον.

1. — Ἀρχαῖος ποταμὸς ἐν Ἀπουλίᾳ.
2. — Ἀρχαῖος ποταμὸς ἐν Ἰνδικῇ.
3. — Ἀρχαῖος ποταμὸς ἐν Κολχίδι.
4. — Θεότης αἰγυπτιακῆ.
5. — Ἀριθμητικόν.
6. — Ἀντωνυμία.
7. — Γράμμα.

582. Κεκρυμμένον Γνωμικόν.

[Ἀπὸ ἕκαστον τῶν κατωτέρω γνωμικῶν θὰ ληφθῇ μία λέξις διὰ νὰ σχηματισθῇ ἓν ἄλλο:]
Πρέπον τοῖς νέοις ἡ σιγὴ. — Σέβω τὸ γή-
ρας. — Σιγὴν χρὴ ἡ κρείττονα τῆς σιγῆς λέγειν.
— Οὐδὲν κρείττον ἢ φίλος σαφῆς. — Τὸ λα-
κωνίζειν ἐστὶ φιλοσοφεῖν. — Ἡ τοῦ Θεοῦ
φρόνησις πάντων ἐπιμελεῖται. — Μίσει τὸ τα-
χὺ λαλεῖν.

583. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.

Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος — ποτὸν = ἐπίρρημα +
Ποταμὸς ἱστορικὸς — ζῶον — φθγγος +
Ἀρχαῖα πόλις — ἀντωνυμία = πρόθεσις.

Ἄθροισμα ὑπολοίπων: Ἀρχαῖος βασιλεὺς.

584-588. Πενταπλοῦν Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου καὶ πάντοτε τοῦ
αὐτοῦ, σχηματίζονται ἄλλαι τόσας λέξεις. Ἐκ
τούτων τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης
δι' ἐνὸς ἄλλου, καὶ πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχημα-
τίζονται ἄλλαι τόσας. Τὸ ἴδιον κάμη ἄλλαι τρεῖς
φορᾶς:
κανοῦν, μήκων, ἐπαινῶ, Ἀχαιοί, ἐνδῶ.

589. Μεσοστιχὴς ἐκ Παραγῶγων.

Ἐκ τῶν κάτωθι ρημάτων νὰ εὐρεθῶσιν ἄλ-
λα τόσα παράγωγα (ἐπίθετα ἢ οὐσιαστικά) τοι-
αῦτα, ὥστε νὰποτελῶσι διὰ τῶν μεσαίων των
γραμμάτων ἀρχαῖον γνωμικόν:
τλήναι, κόπτω, ἐγγυμ, βάπτω, ἦδω, μένω,
βιβρώσκω, ἄλλομαι, πίνω, ἠττώμαι.

590. Γριφώδης Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ἑξ λέξεων, αἱ ὁ-
ποῖαι εὐρίσκονται λυσίμου τοῦ γρίφου, ἀπο-
τελοῦν τὸ ὄνομα δημοτικοῦ βασιλέως:

κτ	Μ	το	το	το	ΡΥ
κτ	Μ	το	το	το	ΡΥ
κτ	Μ	το	το	το	ΡΥ
κτ	Μ	το	το	το	ΡΥ

Πῶσαι αἱ ἀνωτέρω Ἀσκήσεις ἐπιλύσθησιν

ὑπὸ τοῦ ΑΝΤΩΝ ΓΚΑΤΕ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37.

466. Ἀλκίνοος (ἄλχη, νόος.) — 467. Ποῦ — ὑπό.
— 468. Παῖον-αἶον.

469. ΛΥΓΚΕΥΣ 470. Αἰλουροῦ
ἰΑΠΕΤΟΣ ἀπότυχος σκιρ-
ΑΚΤΑΙΟΣ τῶσαι μύες. (Ἡ
ΑΝΤΙΟΠΗ ἀνάγνωσις μαι-
ΑΙΝΕΙΑΣ ανδραιοῦδως ἐκ δε-
ΣΟΥΗΔΙΑ στερᾶ.) — 471.
ΣΕΙΡΙΟΣ Ἀἴων — σὸν — αἰ

(Γέλα-λα=) γε+ (ῶνιος=) ἰος=) ἰον=ΔΙ-
ΓΑΙΟΝ — 472-477. Διὰ τοῦ Ο: κορμός, πρό-
κος, Ρόδος, βόθρορος, κάλπος, πόρος. — 478.
ΑΓΙΣ (Ἀθῆναι, ἐΓῶ, ἦλιος, ὄνισκος.) — 479
Οὐκ ἔστι σοφίας τιμώτερον. — 480. Ὑπὸ τῆς
πενίας ἀναγκαζόμενοι πολλὰ ποιοῦμεν κακά.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομαῖς μας
λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ἔσος 10 λέξεις, ὁποῖα καὶ αἱ
διεγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀναλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν-
ταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλῆς. — Μήνης
Πρωτοπαῖς, Δάρισσα. (Γ, 93)

Ἡ Αἰγυπτιακὴ Μοῦσα χαιρετᾷ φιλικότατα
τὸν Κάρολον τὸν Δεκατόν. (Γ, 94)

Ἀναλλάσσω προσωπικὰς φωτογραφίας παν-
ταχόθεν. — Jean N. Fakis, Patras
(Grèce) (Γ, 95)

Τῷ Κυρίῳ Μάρκῳ Δ. Κωνταντινίδῃ ἐγκάρδι-
α συλλυπητήρια. — Κυρία μετὰ τὰς Καμε-
ρίας. (Γ, 96)

Συγχαίρω τὸν Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου διὰ τὸ
βραβεῖόν του. — Λόρδος Κίτσετερ. (Γ, 97)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0. 15

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Εὐρυπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β': — Τόμ. 10^ο.

Ἐν Ἀθῆναις, 22 Νοεμβρίου 1903

Ἔτος 25^ο — Ἀριθ. 47

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΛΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

ΚΑΤΑΠΟΝΤΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΝΑΥΑΓΙΟΝ

Ἦτο πράγματι φρικτὸν τὸ θέαμα, τὸ
ὅποιον εἶδαν οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ναυ-
ται τοῦ «Ἀγίου Ἐνώχ».

Ὁ «Ρέπτων» ἀνεσηκώθη εἰς τὴν κο-
ρυφὴν ἐνὸς τεραστίου κύματος καὶ κα-
τόπιον ἐχέθη ὀπίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ κύμα.

Ἀπὸ τὸ ἴδιον κύμα ἀνεπήδησαν
τότε ἀφροὶ καὶ πίδακες ὑδάτων
εἰς μέγιστον ὕψος. Ἡμποροῦσε
καεῖς νὰ υποθέσῃ, ὅτι ἦτο ἐκεῖ
κρυμμένον κανὲν γιγάντιον τέ-
ρας, τὸ ὅποιον εἶχε βυθίσῃ τὴν
κεφαλὴν του ὑπὸ τὸ ἀγγλικὸν
πλοῖον, ἐνῶ ἡ οὐρὰ του ἐκτυ-
ποῦσε τὴν θάλασσαν ἐκατὸν μέ-
τρα μακρὰν.

Ὅταν ὁ «Ρέπτων» ἐφάνη ἐλ-
νέου, ἦτο κυριολεκτικῶς ξεχρῶ-
βλωμένος, τὰ κατόρτια του ἦ-
σαν πεσμένα. τὰ ἐξάρτια του
κομμένα, τὸ σκάφος του ἦτο
γυμνὸν μετὰ τὴν μπάντα, καὶ ἐ-
παρδέρνε ἐπ' ἡμῶν εἰς τὴν λι-
σασμένην θάλασσαν.

Πρὶν περᾶσθαι ἐν λεπτῶν τῆς
ῶρας, ἀφ' ἑκλύθη δ' αὖτε λει-
πυρὸν φορὰν ἐπάνω εἰς τὸ τερά-
στιον κύμα, κατεποντίσθη ὁ
«Ρέπτων» εἰς τὴν ἀβυσσὸν τοῦ
Εἰρηνικοῦ.

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, οἱ
ἀξιωματικοὶ του καὶ τὸ πλήρω-
μά του ἀνεβόησαν φοβερὰ καὶ
ἔμειναν σὺν ἀπολιθωμένοι ἐμ-
πρὸς εἰς ἐκείνην τὴν ἀνεξήγη-
τον καὶ φοβερὴν καταστροφὴν.

Πιθανὸν ὅμως νὰ μὴν εἶχεν
καταποντίσθῃ καὶ ὅλοι οἱ ναῦ-
ται τοῦ «Ρέπτων» μαζὶ μετὰ
τὸ πλοῖόν των... Ἰσως νὰ ἐ-
πρόφθασαν μερικοὶ νὰ φύγουν
μετὰ τὰς φαλαινίδας... Δὲν ἔπρε-
πε νὰ προσπαθῶσιν νὰ τοὺς

σώσωσιν πρὶν τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἀ-
πλωθῇ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν;

Ἦταν ἀφορμὴ ἔθρους ληθμονεῖται,
ὅταν συμβαίνειν τέσον σπαρκατικὰ δυσ-
τυχήματα!... Ἐπρεπε νὰ ἐκπληρωθῇ
τὸ ἔργον τῆς φιλάνθρωπιᾶς, τῆς πρὸς
τὸν πλησίον ἀγάπης.

— Στὴ θάλασσαν τὴς βέρες! ἐρώ-
ναξεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

Δὲν εἶχεν περῆσθαι οὐτε δύο λεπτὰ
ἀπὸ τὴν στιγμήν τῆς ἐξπραΰσεως τοῦ
«Ρέπτωνος» καὶ ἦτο ἀλόμη καιρὸς νὰ

βοηθῆτον τοῦ; ἐπιζήσαντας ἐκ τοῦ
ναυαγίου...

Ἐξαίτια, πρὶν ἢ καταβιβάσθωσιν αἱ φα-
λαινίδες εἰς τὴν θάλασσαν, μία σύγ-
κρουσις ὄχι καὶ τόσον πολὺ ἀπότομος,
ἔγινεν αἰσθητῆ. Ὁ «Ἄγιος Ἐνώχ»,
ἀφ' ἄνεστηκώθη ἐπ' τῆς ὀκτώ δακτύ-
λους εἰς τὴν πρῶμην, ὡς νὰ εἶχε προσ-
κρούσει, ἐπάνω εἰς ὑφαλόν, ἔκλινε πρὸς
τὰ δεξιὰ καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος...

Ὁ αἶμας εἶχε κοπάσῃ. Μετὰ τὴν
ἀδύνην τοῦ ἡλίου δὲν ἐφυσούσε καθόλου.

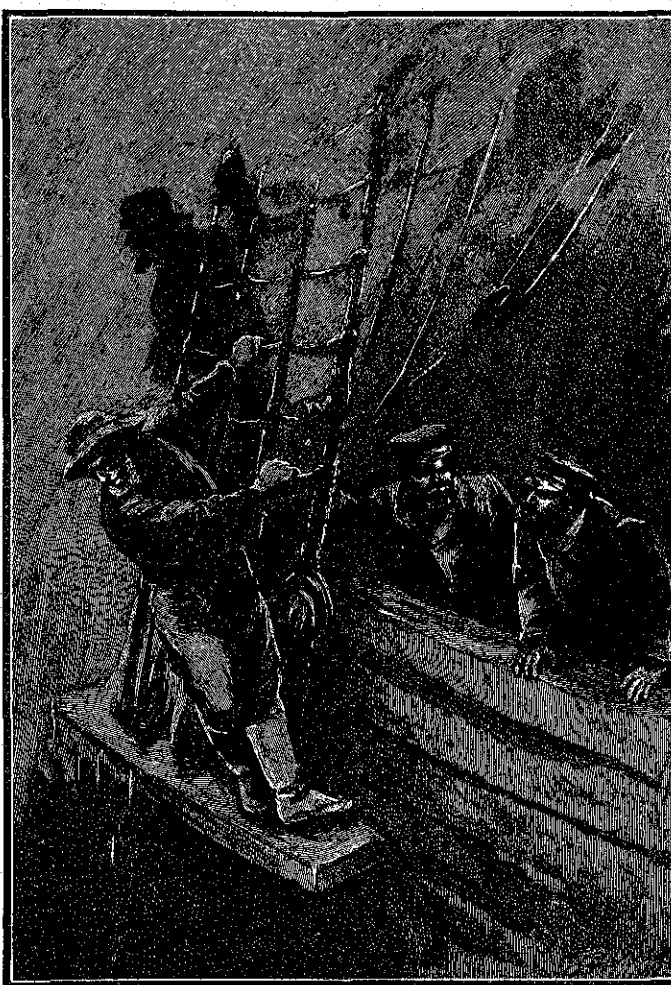
Ἡ θαλασσοταραχὴ πε-
ριωρίσθη εἰς ἐλαφρὸν
φλοῖσθον μόνον. Καὶ
ἐπανήλθον τότε τὰ πι-
κνὰ σύννεφα τῆς ὀμί-
χλης, τὰ ὅποια κατὰ
τοὺς δύο τελευταῖας ἡμέ-
ρας ἐσκέπαζαν ἐκεῖνον
τὸ τμήμα τοῦ Εἰρη-
νικοῦ.

Ὅταν εἶδαν ὅτι ἐξώ-
κειλαν, ἐμειναν κατὰ
πληκται ὁ κ. Μπουρκάρ
καὶ οἱ σύντροφοί του.

Ἐλησμώνησαν πρὸς
στιγμὴν καὶ τὸν «Ρέ-
πτωνα» καὶ τοὺς ναυα-
γούς των. Ἐπρεπε πρῶ-
τον νὰ σκεθῶσιν διὰ τὴν
σωτηρίαν τοῦ πλοίου
των, διὰ τὴν ἰδικὴν
των ζωὴν.

Εἰς τί ν' ἀποδώσουν
τὴν προσοράξιν των,
ἀφ' ἄνεμις δὲν ἐπνεε
καθόλου; Μήπως παρε-
σύσθη ἐὰ «Ἄγιος Ἐνώχ»
ἀπὸ κανὲν ἀγνωστον
ρεῖσμα;... Ἦσαν εἰς τὸ
περιστατικὸν ἐκεῖνο πολ-
λά τὰ ἀνεξήγητα. Ἄλ-
λωστε τὴ ὥρᾳ δὲν ἦτο
κατάλληλος διὰ νὰ ζη-
τήσουν καὶ νὰ εὐρουν
ἐξηγήσεις.

Ἀφ' ἡ τρέπις τοῦ
πλοίου ἐκτύπησε δύο



«Οἱ ἀξιωματικοὶ ἔπρεσαν νὰ ἐρωτηθῶσιν...» (Σελ. 370, στήλ. 6')

φορές εις τήν πρύμνην, χωρίς όμως να εξερθωθῆ τὸ πηδάλιον, ἡ θάλασσα εἰσώρμησεν ἐπὶ τὸ κατὰστρωμα τοῦ πλοίου. Εὐτυχῶς ἡ ἱστοφορία τοῦ δὲν ἔπαθε τίποτε, οἱ πρότονοι (στάντζοι) καὶ οἱ ἐπίτονοι (ἐξάρτια) ἐκράτησαν καλά. Ἐχόπησαν μόνον τὰ σχοινία μὲ τὰ ὅποια ἦτο δεμένη ἡ φάλαινα, — ἡ ὅποια ἦτο σχεδὸν σκελετός τότε, καὶ τὸ ρεῦμα τὴν παρέσυρε μακρὰν.

Ἄν λοιπὸν τὸ πλοῖον δὲν ἔκαμνε νερά, ἐφαίνεται ὅτι εὐκολὰ θὰ κατώρθωναν νὰ τὸ ξεκαθίσουν. Τί τους ἐμίλεν ἂν ἔχοναν καὶ μερικὰ βαρέλια ἐλαίου;

Ἐννοεῖται ὅτι, μετὰ τὸ δυσάριστον ἐκεῖνο συμβάν, ὁ ναύκληρος Ὀλίβας ἀπέφυγε νὰ πειράξῃ τὸν Ζαχαρίαν Καβιδουλίον. Διότι βεβαίως ὁ βαρελάς δὲν θ' ἄρνευε τὴν εὐκαιρίαν χωρὶς νὰ τῷ ἀπαντήσῃ:

— Ἐγίνεν ἡ ἀρχή... καλὰ ξιμπερδέματα τώρα!

Ἐν τούτοις ὁ κ. Μπουρκάρ καὶ ὁ ὑπαρχος συνεσκέποντο ἐπάνω στὸ κάστωρα.

— Ὑπάρχουν λοιπὸν ρηχὰ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ Εἰρηνικοῦ... εἶπεν ὁ κ. Ἐρτώ.

Δὲν ἤξεύρω τί νὰ ὑποθέσω. Ὁ χάρτης πουθενὰ δὲν σημειώνει ρηχὰ μετὰ τῶν Κουριλῶν καὶ τῶν Ἀλεουτίων νήσων.

Ἦνε μὲν ἀληθὲς ὅτι εἶχαν παρέλθῃ ἐξήντα ὥραι ἀφ' οὗ ὁ κ. Μπουρκάρ εἶχε νὰ ἐξακριβώσῃ τὸ στίγμα τοῦ πλάτους καὶ τοῦ μήκους, διότι ἡ ὁμίχλη δὲν τον ἄφινε νὰ τὸ ὑπολογίσῃ μὲ τὸν ἥλιον καὶ μὲ τὰ ἄστρα. Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον, εἰς τὸ διάστημα αὐτό, οἱ ἀνεμοὶ καὶ τὰ ρεύματα νὰ παρέσυραν τὸ πλοῖον εἰς τὰ ρηχὰ τοῦ συμπλέγματος τῶν Ἀλεουτίων.

Κατέβη λοιπὸν ὁ κ. Μπουρκάρ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἀξιωματικῶν, ἠπλωσεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τοὺς χάρτες, καὶ προσδιώρισεν ἐπάνω εἰς αὐτούς μὲ τὸν διέτην τὴν ἑσπέρην τὴν ὅποιαν κατεῖχε τὸ πλοῖον, ἀφοῦ ὑπελόγησε πόσον δρόμον ἔκαμνε ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν.

Ἐπρπε νὰ προεκτείνῃ τὸν δρόμον αὐτὸν διακόσια μίλια ἀκόμη διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν πλησιέστερον ὑφαλον ἢ σκοπέλον.

Καὶ ὅμως, παρετήρησεν ὁ ἱατρὸς Φιλιδῶλ, δὲν εἶνε πιθανόν, ἀφοῦ κατηρητίσθησαν οἱ χάρται καὶ ἔπειτα, νὰ ἔγινε καμμία ἀνύψωσις τοῦ βυθοῦ εἰς αὐτὸ τὸ μέρος;

Ὁ κ. Μπουρκάρ δὲν ἐράνη ἀπορριπτῶν τὴν τοιαύτην ὑπόθεσιν. Δὲν ἦτο καθόλου ἀπίθανον αὐτό που ἔλεγεν ὁ ἱατρὸς. Συχνὰ παραδείγματα μεταβολῆς τοῦ βυθοῦ ἐξ ἠφαιστειωδῶν λόγων ἀνέφερον οἱ γεωγράφοι. Καὶ ἀκριβῶς

εἰς τὰς ἀνάτας καὶ τὰς νήσους τῆς Σιθαρίας ὑπῆρχον ἀρκετὰ ἠφαιστεια, — ἐν μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἦτο ἐν ἐνεργείᾳ.

Ὅπως δὲποτε κανεὶς δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῆ ὅτι ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» εἶχεν ἐξοκελῆ. Ἐβολιδουκόπησαν τὰ νερά, εἰς τὴν πύραν καὶ εἰς τὴν πρύμνην, καὶ δὲν ἦσαν βάθος περισσότερο ἀπὸ τέσσαρας ἢ πέντε πόδας. Ὁ Καβιδουλίος καὶ ὁ ξυλουργὸς Φερούς διετάχθησαν νὰ καταβοῦν εἰς τὸ κύτος καὶ νὰ ἐξετάσουν προσεκτικὰ τὰ τοιχώματα τοῦ πλοίου. Πουθενὰ δὲν εἶχε φανερωθῆ ἄνοιγμα τὸ πλοῖον δὲν ἔκαμνε νερά.

Ἡ νύκτα ἐράνη εἰς ὅλους ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ἐτελείονε. Μὲ τὸν ἐλάχιστον παφλασμὸν τῆς θαλάσσης, οἱ ἀξιωματικοὶ ἔτρεχαν νὰ ἐρωτήσουν τοὺς σκοποὺς τοὺς ὁποίους εἶχαν τοποθετήσῃ εἰς τὰ παραξάρτια. Ἄλλὰ τίποτε τὸ ἀνησυχαστικὸν δὲν ἐφαίνετο...

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ, εἶχε διατάξῃ νὰ καταβιβάσουν ὅλας τὰς λέμβους εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὰς ἐφόρτωσε μὲ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερα τρόφιμα, διότι ἦτο πιθανόν νὰ τὸν ἀναγκάσουν αἱ περιτάσεις, — καμμία ἐξαφνικὴ θαλασσοταραχὴ, ἢ ἀναποδογυρισμὸς τοῦ πλοίου, — νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ εἰς τὴν τύχην του. Καὶ τότε θὰ ἐπροσπαθοῦσε νὰ εἰσέλθῃ μὲ τὰς λέμβους πλέον εἰς τὴν πλησιέστεραν ξηρὰν.

Ἡ πλημμυρὶς τῆς παλιρροίας εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ γίνεταί αἰσθητὴ κατὰ τὰς ἐνδεκα. Ἡ θάλασσα θὰ ἐφθάνεν εἰς τὸ ὑψηλότερον τῆς σημεῖον κατὰ τὰς δύο. Ὑπῆρχεν ἐλπὶς ὅτι τότε θὰ ἀνεσηκόνετο καὶ θὰ ἐξεκάθιζε μόνον του τὸ πλοῖον.

Περηκολούθουν λοιπὸν οἱ ἀξιωματικοὶ μὲ προσοχὴν τὴν πρόοδον τῆς πλημμυρῆος, ἐν τῷ μέρει τῆς σκοτεινῆς νυκτός.

Δυστυχῶς, ὅταν ἤλθε καὶ ἐπέρκαεν ἡ κρίσιμος στιγμή, ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ» οὐτε ἐσάλευσε κἀν ἀπὸ τὴν θέσιν του. Τί θὰ συνέβαινε λοιπὸν ὅταν ἡ ἀμπωτίς θὰ κατεβίβαζε τὰ νερά εἰς τὸ κατώτατον σημεῖόν των; Δὲν θὰ ἐπερτεν ἐντελῶς μὲ τὴν μπάνα τὸ πλοῖον;

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ διετάξε τότε νὰ βάλουν, δεξιὰ καὶ ἀριστερά, δύο ἀμοιβάς κεραίας, αἱ ὅποια θὰ ἐχρησίμευαν ὡς δεκανίκια εἰς τὸ πλοῖον τὴν στιγμήν που θὰ ἐφρευγαν τὰ νερά. Ἄλλὰ καὶ τὰ δεκανίκια αὐτὰ ἐμίμιναν ἀχρησιμότητα.

Κατὰ τὰς ἐπτὰ τὸ πρωὶ μίξ λάμψις ἔκαμε ταὺς ἀτμούς τῆς ὁμίχλης νὰ κοκκινίσουν πρὸς τὴν ἀνατολήν, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε νὰ τοὺς διαλύσῃ. Ὅπως τὴν νύκτα, οὕτω καὶ τὴν ἡμέραν οἱ ἐξοκειλάντες δὲν ἐδλεπαν τίποτε γύρω των.

Ἐμειναν λοιπὸν ἀπρακτοί, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ ἥλιος θὰ ἐφαίνετο, κατὰ τὴν μεσημέρι τοὺλάχιστον. Τότε πλέον ὁ κ. Μπουρκάρ ἐσκόπευε νὰ προσδιορίσῃ ἀκριβῶς τὸ στίγμα μὲ τὰ ναυτικά ἐργαλεῖα, μὲ τὸν ἐξάντρα καὶ τὸ χρονόμετρον.

Ἐνηργήθη νέα καὶ λεπτομερεστέρᾳ ἐπιθεώρησις τοῦ κύτους. Ὁ μάστρο-Καβιδουλίος καὶ ὁ ξυλουργὸς Φερούς μετετόπισαν ἀρκετὰ βαρέλια ἀπὸ τὴν πρύμνην, καὶ ἐβεβιαώθησαν πάλιν ὅτι καμμία ἀβάρια δὲν εἶχε συμβῆ. Ἐννοεῖται ὅτι, ἐνῶ ἔκαμνε αὐτὴν τὴν ἐργασίαν ὁ βαρελάς μας, ἐσκέπτετο συγχρόνως ὅτιπολὶ προτιμότερον θὰ ἦτο ἂν τα ἀνιέταξεν εἰς τὸ κατὰστρωμα, ἄδεικ καὶ γαιμάτα, καὶ τα ἐπετοῦσαν εἰς τὴν θάλασσαν διὰ νὰ ἐλαφρῶσουν τὸ πλοῖον...

Ἡ ὦρα ἐπερνοῦσε, καὶ ὁ οὐρανὸς δὲν ἐκαθάρριεν. Ὁ κ. Μπουρκάρ μὲ τὸν ὑπαρχον ἐπῆγαν μὲ τὴν λέμβον νὰ ἐρυνήσουν ὀλόγυρα εἰς τὸ πλοῖον, ἐντὸς ἀκτίνας ἑκατὸν περίπου μέτρων, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἀνεκάλυψαν.

Ἐπρπε πρὸ πάντων νὰ ἐξακριβωθῆ ἂν εὐρίσκοντο πλησίον εἰς ξηρὰν, ὅπου θὰ ἠδύνατο νὰ προσεγγίσουν αἱ λέμβοι, ἂν ἐξηναγκάζοντο νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ πλοῖον. Ἦνε ὅμως ἀληθὲς ὅτι ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ κατ' οὐδένα λόγον παρεδέχετο ὅτι ὑπῆρχεν ἡ νῆσος ἢ ἡπειρος εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα.

— Ὅχι, κύριε Φιλιδῶλ, ὄχι! ἀπήνησεν εἰς τὸν ἱατρὸν, ὅταν οὗτος τον ἠρώτησεν. Ἐξανακύτταξα τοὺς ὑπολογισμοὺς μου, καὶ εἶνε ἀκριβεῖς. Ἀπίχομεν τοὺλάχιστον διακόσια μίλια ἀπὸ τὴν τελευταίαν ἀκρὰν τῶν Κουριλῶν.

Ἐπανέρχομαι λοιπὸν εἰς τὴν πρώτην ἐξήγησίν που ἔκμα, εἶπεν ὁ ἱατρὸς. Θὰ ἔγινε χωρὶς ἄλλο ἐδῶ καποὶ ἀνύψωσις τοῦ βυθοῦ, καὶ δι' αὐτὸ ἐξώκειλεν ὁ «Ἅγιος Ἐνώχ»...

Δὲν εἶνε ἀπίθανον αὐτό, ἀπήνησεν ὁ κ. Μπουρκάρ. Ἄλλὰ ποτὲ δὲν θὰ παραδεχθῶ ὅτι συνέβη λάθος ἢ παρετροπὴ ἀπὸ τὴν πορείαν μας, καὶ ἐπέσαμεν ἐξω...

Ἦτον ἀτύχημα ἀληθῶς ὅτι δὲν ἐσηκώθη ἄερας. Ἐν πρώτοις θὰ ἐσάροεν ὅλους τοὺς ἀμούς τῆς ὁμίχλης καὶ θὰ ἐκαθάρριε τὸν ὄριζοντα. Ἄν μάλιστα ἐφουσοῦσεν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς δύσεως, τὸ πλῆρωμα θὰ ἐσοπράριζε τὰ πνιὰ καὶ θὰ ἠνάγκιζε τὸν «Ἅγιον Ἐνώχ» νὰ σερθῆ πρὸς τὰ ὅπισθεν καὶ νὰ ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὸν βράχον...

Ἄς περιμείνωμεν... ἄς περιμείνωμεν, φίλοι μου!... ἐπανελάμβανεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, ὅστις ἴσθάνετο ὅτι ἠδύνατο νὰ ἀνυπομνησθῆ καὶ ἡ ἀνησυχία τῶν ναυτῶν του. Ἐλπίζω ὅτι αὐτὴ ἡ ὁμίχλη θὰ διαλυθῆ τὸ ἀπόγευ-

μα, καὶ ὅτι θὰ μάθωμεν ἐρσιτικῶς πλέον εἰς ποῖαν κατάστασιν εὐριστόμεθα. Ἄβάριας δὲν ἔχομεν, ἐπομένως εὐκολὰ θὰ ξεκαθίσωμεν!

Ἄλλὰ, ὅταν οἱ ναῦται καὶ οἱ μαθητευόμενοι ἐγύριζαν νὰ κυττάξουν τὸν Ζαχαρίαν Καβιδουλίον, τὸν ἐδλεπαν ποῦ ἐκονοῦσε τὴν κεφάλαι του μὲ τὰ πολλὰ καὶ ἀκτένιστα μαλλιά του, διὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι αὐτὸς δὲν ἦτο καθόλου αἰσιόδοξος. Καὶ βεβαίως αὐτὸ δὲν τοὺς ἠσύχαζε καθόλου!

Ἐν τῷ μεταξύ, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πλημμυρῆ, τῆς ὁποίας τὸ ρεῦμα ἤρχετο ἀπὸ τὴν ἀνατολήν, νὰ σπρώξῃ τὸ πλοῖον περισσότερον ἐπάνω εἰς τὸν βράχον, ὁ κ. Μπουρκάρ ἀπεφάσισε νὰ ἐκτονίσῃ μίαν ἰσχάδα (ἀγκουρέτο) πρὸς τὴν πρύμνην.

Ὁ ναύκληρος Ὀλίβας καὶ ἕνας ναύτης ἐβῆσαν εἰς μίαν φαλαίνδα, διὰ νὰ ἐκτελείουν τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ ὑποπλοιάρχου Ἀλλότ.

Ἡ φαλαίνης ἀπικακρύνθη ἀπὸ τὸ πλοῖον, ἐνῶ ἀπὸ τὸν «Ἅγιον Ἐνώχ» τῆς ἐκαλομαρίζαν τὸν παλαμάρη τῆς μικρᾶς ἀγκύρας...

(Ἐπεταί συνέχεια)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΣΚΙΑΜΑΧΙΑ

Εἶδα μίαν ἡμέραν... Μία στιγμή, παρκαλῶ! Δὲν εἰμπορῶ νὰ σας βεβαιώσω ἂν το εἶδα τὴν ἡμέραν, ἐνῶ ἡμουν ἐξυπνος, ἢ τὴν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον μου. Ἐνα μόνον πρᾶγμα εἶνε βέβαιον: — ὅτι, καὶ ἐνῶ κοιμοῦμαι, μένω ἐξυπνος...

Ἐξακολουθῶ λοιπὸν:

Εἶδα τὴν Πίσσαν, τὴν σοφὴν γάταν τῆς «Διαπλάσεως», νὰ κρατῆ μὲ τὰ νύχια τῆς ἑνα χερτὶ καὶ νὰ... γράφῃ. Μάλιστα, φίλοι μου, νὰ γράφῃ! Ἐγὼ που ὅλα τα ξεύρω καὶ ξεύρω φυσικὰ καὶ τὴν γλωσσῶν τῶν γάτων, ἐδιάβαζα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸν ὦμόν της.

Ἡ Πίσσα ἐγράφεν «Ἀπομνημονεύματα» ἀπὸ τὴν νεανικὴν τῆς ἡλικίαν. Καὶ τὸ κεφάλαιον ποῦ ἐδιάβαζα ἐγὼ, ἐπεγράφετο «Σκιαμαχία» καὶ ἔλεγεν:

«... Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐβῆκα μόνη μου νὰ κάμω τὸν περίπατόν μου, καὶ ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου:

— Καλλίτερα μονάχη, παρὰ μὲ τ' ἀδελφία μου ποῦ πιζνομάστε διερκῶς στὸ νυχόπολεμο!

Ἐπῆγα καὶ ἐξεπλώθηκα ἐπάνω στὰ μιλὰ καὶ χορταράκια, κοντὰ στὴν ἀκροποταμίᾳ, καὶ ἐμισόκλεισα τὰ μάτια μου, καὶ ἄρχισα νὰ κάμω ρὸν-ρὸν-ρὸν. Καὶ ἐσυλλογιζόμουν τὰ βρασνὰ που ἐτραβούσα στὸ σπῆτι. Οἱ ἀδελφοί μου καὶ ἀδελφές μου καθημερινῶς μ' ἐχτυποῦ-

σαν μὲ τὰ μυτερὰ νυχάκια των. Ἐννοεῖται ὅτι καὶ ἐγὼ τοὺς ἀνταπέδισα τὰ ἴσα, καὶ ἡ μητέρα μας ἔλεγε ὅτι ἐρταίγχεμε ὅλοι, καὶ μας ἐδεῖρνε ὅλους.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι κακὴ, οὕτε φιλόνηκος, εἶπα πάλιν ἀπὸ μέσα μου. Ἐγὼ ποτὲ δὲν μαλῶνω μὲ κανένα, ἐκτὸς ἂν ἔλθουν καὶ με πειράξουν...

Ἐνῶ ἔλεγα αὐτὸ, ἀνοιξά τὰ μάτια μου καὶ ἐκύτταξα γύρω. Ἦταν ὠραία λιανκᾶ, καὶ τὰ λουλούδια ἐμισχοβόλουσαν, καὶ τὰ χορταράκια ἦσαν μιλὰ καὶ σάν τὸ βελούδο.

— Ἦθελα νὰ ζούσα πάντοτε ἐδῶ! εἶπα πάλιν. Κ' ἔτσι οὕτε ὁ Ψίνος, οὕτε ὁ Κίφ, οὕτε ἡ Ἀσπρούλα, τὰ ἀδελφία μου, ὁ κ. Μπουρκάρ ἀπεφάσισε νὰ ἐκτονίσῃ μίαν ἰσχάδα (ἀγκουρέτο) πρὸς τὴν πρύμνην.

Ἐεντῶθηκα τότε ἀπὸ τὸ καμάρη μου καὶ ἐπῆγα πολὺ κοντὰ εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ ποταμοῦ καὶ ἐκύτταξα μέσα στὸ νερὸ που ἦτο καθρὸ καὶ φεγγερό σάν τὸ γυαλί.

Ἐσκυψά νὰ το κυττάξω, καὶ — ὦ! φρίκη! — εἶδα ἕνα γατάκι ἐκεῖ μέσα. Δὲν ἤξεύρετε τί θυμὸς με ἔπιασε! Ἐνῶ ἐθαρροῦσα πῶς ἤμουν μόνη, ἐξάρνα μου παρυσίασθη καὶ σύντροφος στὴ μοναξιά μου!

Ἀπλῶν λοιπὸν τὸ χεῖρ μου, νὰ του δώσω μίξ στὰ μούτρα. Ἀπλῶνι συγχρόνως καὶ αὐτὸ τὸ δικό του. Ἐμῆξυθηκα τότε, καὶ ἐτένωσα τὴν ῥάχι μου ὅσο ἤμποροῦσα ὑψηλότερα. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ αὐτό, μὲ τὴν διαφορὰν μόνον ὅτι... ὅτι το ἔκαμε ἀνάποδα!

— Καλέ, πῶς μπορεῖ καὶ στέκεται ἀνάποδα αὐτὸ τὸ κακὸ γατί; εἶπα ἀπὸ μέσα μου. Δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ εὐρῆ ἐπὶ τέλους τὴν ἡσυχίαν του! Τώρα μᾶς ἔρχονται καὶ ὑποβρυχίως οἱ γάτες νὰ μας πειράξουν. Φαντάτου νὰ βγῆ ἀπὸ ἐκεῖ κάτω καμμία οἰκογένεια ἀπὸ γάτες καὶ γατάκια, καὶ νὰ μου ριχθοῦν μὲ τὰ νύχια των! Βέβαια, ἐπίτηδες ἐκρύφθησαν ἐκεῖ μέσα καὶ μου κάμνουν καρτέρη. Μὰ, θὰ τοὺς δεῖξω ἐγὼ!

Καὶ ἀπλώσα πάλιν τὸ χεῖρ μου. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ ἡ ἄλλη γατίτισα. — Ἀπὸ ποῦ ἦρθες, τί ζητεῖς ἐδῶ, τὴν ἐρωτῶ.

Καμμία ἀπάντησις. Εἶδες ἐκεῖ ἀνατροφή! Δὲν καταδέχεται οὕτε ν' ἀπαντήσῃ ἢ μούρη της.

— Μίλησε λοιπὸν! τῆς ἐρώναξα, καὶ ἐκούνησα τὴν οὐρά μου.

Ἡ ἄλλη γατίτισα ἐκούνησε καὶ αὐτὴ τὴν οὐρά της, ἀλλὰ πάλιν δὲν μου ἔδωκε καμμίαν ἀπάντησιν.

Ἄ! μὰ τότε ἐπαροθύμωσα! Τῆς δεῖχνα τὰ δόντια μου, ἀγρῆ-ῶ, γουρλόνω τὰ μάτια μου, — καὶ αὐτὴ τὸ ἴδιο. Ἐλύσταξα πῆ ἀπὸ τὸ πείσμα μου.

Παίρνω φόρη νὰ πῆσω ἐπάνω της, καὶ νὰ της βγάλω μὲ τὰ νύχια μου τὰ μάτια, ἀλλὰ κάποιος μ' ἀρπαξῆ ἀπὸ τὴν ἀκρὰ τῆς οὐρᾶς μου.

— Κι' ἄλλος ἐχθρὸς! εἶπα ἀπὸ μέσα μου, καὶ ἐγύρσα ἀμείως νὰ του ἐπιτεθῶ.

Ἄλλὰ ποῖος ἦτο νομίζετε; Ἦτον ἡ μητέρα μου, ποῦ με εἶδε ὅταν ἐξεπόρτισα καὶ μ' ἐπῆρε τὸ κατόπιν. καὶ μ' ἐρύλαχε μὴπως κάμω καμμιά ἀνισησία...

— Ἀνόητη! μοῦ εἶπε. Ἄν δὲν σε ἐπρόφθανα, θάπρτες στὸ νερὸ καὶ θὰ ἐπνιγόσουν! Δὲν βλέπεις πῶς εἶνε ἡ σκιά σου μονάχη μέσα 'στὸ νερὸ; Δὲν εἶνε ἄλλη γατίτισα, παρὰ ἡ εἰκόνα σου, ἡ σκιά σου. Ἐτσι εἶσθε ἐσεῖς τὰ φιλόνηκα γατάκια. Ἄμὰ δὲν ἔχετε ἄλλον γιὰ νὰ μαλώσετε, πιάνεσθε μὲ τὴν σκιά σας. Τὸ ἴδιο κάμνουν καὶ τὰ φιλόνηκα παιδάκια, ποῦ γρυνιάζουν καὶ χτυπιῶνται μόνα των, ὅταν δὲν ἔχουν ἄλλους ἀνθρώπους γιὰ νὰ βασανίσουν...

— Εἶχε δίκαιον ἡ μητέρα σου, Πίσσα μου! Ἐφώναξα τότε ὁ ὑποφαινόμενος.

Ἄλλὰ ἡ Πίσσα, μόλις ἀντελήφθη ὅτι ἐδιάβαζα τὰ μυστικά της «Ἀπομνημονεύματα», ἐγύρισε καὶ μ' ἐσταγγρόνισε στὸ χεῖρ πρὸς τιμωρίαν τῆς ἀδικασίας μου, καὶ ἐφυγε τρεχάτη.

Ἐτρεῖξα τότε καὶ ἐγὼ νὰ σὺς γράψω ὅ,τι ἐδιάβαξα... πρὸς τιμωρίαν της.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Η ΒΑΡΚΟΥΛΑ

Μὲ τὸ κύμα φτερουγίζει Σὰν θαλασσινὸ πουλί, Καὶ μὲ τὰ κουπιά ἀρμενίζει Κι' ἂν γενῆ ὁ γιάλος γυαλί.

Μὰ σὰν εἶνε 'στὸ καράδι, Πάντα ὁ ναύτης τῆ θωρεῖ Σὰν ἐλπίδα, ποῦ δὲν παύει Νι τότε παρηγορῆ!

Γιατ' ἡ βάρκα θὰ τον φέρη, Σὰν ἀράξη ἀντικρυνά, Στάκρογιάλια καὶ 'στὰ μέρη Που ἡ καρδοῦλα του πονᾷ...

Καὶ — ὁ Θεὸς νὰ μὴν τὸ δώσῃ — Τὸ καράδι ἂν βυθισθῆ, Τῆ ζωῆ του ἴσως γλυτώσῃ Ἡ βαρκούλα του ἡ πιστῆ.

Ι Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ



Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΖ'

Ο κύριος Μπέμπης είχε πέραιον πολύ συλλογισμένον. Όταν μεγάλωσεν, τότε θα μπορούσε να κρίνη καλλίτερα αν είχε αληθινά αυτά που γράφουν τα βιβλία δια τὸ ζαχρακάλαμα, καὶ τὰ ἰνδικὰ καρύδια, καὶ τοὺς ἀγρίους ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὸσα ἄλλα πράγματα...

Ὀλίγον ἔλειψε νὰ λησμονήσῃ ἓνα πολὺ σπουδαῖον πρᾶγμα. Ὁ κύριος Καραγκιόζης ἐγύρισε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ σπίτι. Τὸν εὐόησαν μέσα στὴ βάρκα, μιά ὥρα μακριὰ ἀπὸ τὸ νησάκι, κοντὰ ἔσαν κταρράκτην που ἐστρεφε τὸν τροχὸν ἐνὸς νερομύλου. Δὲν εἶχε ὑποφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ ταξεῖδι. Φαίνεται ὅτι ἡ εὐθυμία του πολὺ τον ἐβοήθησε καὶ του ἔδωσε θάρρος εἰς ἐκεῖνο τὸ φεβρόν ταξεῖδι του.

Φαίνεται ἐπίσης ὅτι εἶχε φάγη ὅλα τὰ μπισκότα, διότι εἶχε χοντρύνῃ ὑπερβολικᾶ. Ὁ κύριος Μπέμπης τον ἐμάλωσε γιὰ τὴ φευγάλα του πολὺ περισσώτερον παρὰ γιὰ τὴν λαι-



« Ἐίχε χοντρύνῃ. »

μαργίαν του Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἦτο δικαιολογημένη ἡ λαιμαργία τοῦ κυρίου Καραγκιόζης. Ἄν ἔμενε νηστικός ὁ ἀνθρώπος μιά νύκτα ὀλάκαιρη, καὶ μάλιστα στὴ θάλασσα, μπορούσε νὰ πάθῃ ἢ ὑγεία του.

Θὰ εὐχαριστήθητε, ἐλπίζω, ὅταν μάθετε ὅτι ὁ περίφημος ζωγράφος κ. Στέφανος ἐγένετο, ὕστερα ἀπὸ τὸν Αουλοῦ, ὁ καλλίτερος φίλος τοῦ Μπέμ-

πη. Δὲν κατώρθωσεν ὁμῶς ὁ κύριος Μπέμπης νὰ ξεμάθῃ καὶ νὰ μὴ τον λέγη Ροβινσώων. Καὶ τὸ ὄνομα αὐτὸ ἔμεινε πᾶς εἰς τὸν κ. Στέφανον, — ὁ ὁποῖος δὲν θυμόναι ὅταν τὸν φωνάζουν ἔτσι οἱ φίλοι του.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ
ΤΕΛΟΣ



ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ' (Συνέχεια)

« Ὁ Κάρολος μὲ εἶχεν ἀκολουθήσει. «— Αἰμιλία, μοῦ εἶπεν, ὅταν ἦλθε κ' ἐκάθησε δίπλα μου, σὲ παρακαλῶ, ἐξηγήσατέ μου τί σημαίνουν αὐτά; Ἐχετε τίποτε νὰ ἐντραπήτε, καὶ κρύβεσθε ἔτσι; »

«— Τὸ αἰσχρὸν που πέφτει εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ πατέρα μου εἶνε καὶ ἰδὸν μου! ἐφώνησα ἐγὼ.

«— Τὸν νομίζετε ἐνοχον λοιπόν; »

«— Ὁχι βεβαίως μ' ἐρωτᾶτε κ' ὄλας; »

«— Διὰ τί λοιπόν; »

«— Οἱ ἄλλοι τον νομίζουν ἐνοχον! Δὲν εἴμπρω νὰ ὑποφέρω τὴν ἐκφρασίαν που παίρουν τὰ πρόσωπά των, τὰχα διὰ νὰ με συλλυπηθῶν, τὰ «ὡ καίμενη ἢ Αἰμιλίτσα» που λέγουν, τὰ συμποντικὰ των βλέμματα, καὶ τὴν φροντίδα των νὰ μὴ μου ἀναφέρουν ποτὲ διὰ τὸν μπικπά. Προτιμῶ ἐκείνους που εἶνε εἰς τὸ φανερόν ἐναντίον του, ὅπως ἡ μίς Ὁ Νέιλ ἢ ὅποια το λέγει καθαρά: «Τὸ ἤξιμα ἐγὼ πῶς ὁ Φρειδερίκος αὐτοῦ θὰ χαταντούσε!» Ἡ τρελλόλογρα! Τούλάχιστον ξεύρει κανεὶς πῶς νὰ φερθῇ μ' αὐτὴν ἐνῶ μὲ τοὺς ἄλλους! πρέπει ἴσως καὶ νὰ τοὺς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν συμπάθειάν των...

«— Ὅποιος σας ἀκούσῃ, θὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ἔχετε οὔτε ἓνα φίλον, Αἰμιλία.

«— Δὲν λέγω αὐτὸ, Κάρολε! ἀλλὰ ὁ ἀγαπητός σας κύριος Δίλλιγγαμ, ὁ δικαστής, βεβαίως δὲν εἶνε φίλος μας.

«— Μὴν ἀνησυχεῖτε, μοῦ ἀπήντησεν ὄλοι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θ' ἀλλά-

ξουν γνώμην καὶ τρόπον ἐντὸς ὀλίγου λοιπόν, σηκώσατε ὑψηλὰ τὴν κεφαλὴν καὶ ἀποδείξατέ τους ὅτι ἐσεῖς, τούλάχιστον, πιστεύετε ἀθῶον τὸν πατέρα σας.

«— Αὐτὸ ὁμῶς δὲν θὰ τον σώσῃ, ἐπιθύρησα ἐγὼ.

«— Τὸ δικαίον του θὰ τον σώσῃ! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος. Σὰς το ἐπαναλαμβάνω, ὁ πατέρας σας δὲν εἶνε ἐνοχος, καὶ θὰ το ἀποδείξω!...

« Ἡ πεποίθησίς μου δὲν εἶχεν ἀνάγκην ἐνισχύσεως; ἀλλ' ἡ πεποίθησίς, τὴν ὅποιαν αὐτὸς μου ἐξέφραξε μὲ τόσῃ βεβηχίτητα, μ' ἔκχευε ν' ἀτενίσω μὲ ὀλιγώτερον τρόπον τὴν ἐλθούσαν αὐτῆς τῆς ἀξιοθρηνητοῦ ὑποθέσεως. Ὡ! καί, εἶνε ἀληθινὸς φίλος μας αὐτός, καὶ δὲν θὰ με εὐρη ἀχάριστον, — ἄς εἶνε βέβαιος δι' αὐτό.

« Εἰς τὴν ἐπιστροφὴν μας συνητήσαμεν διάφορα πρόσωπα ἕκαμ. ὅτι ὁ Κάρολος μ' ἐσυμβούλευσε νὰ κάμω, ἐβήματα μὲ τὴν κ φαλὴν ὑψηλὰ καὶ βλέπουσα κατ' εὐθεσίαν ἐμπρός μου. Ἄχ! κυρία Φάγγ, τί φεβρόν ποῦ εἶνε, καὶ ὅταν ἀκόμη κανεὶς δὲν ἔχει τίποτε νὰ μεμρῇ τὸν ἐαυτὸν του, νὰ μὴν εἴμπορῇ νὰ κυττάξῃ κατὰ πρόσωπον τοὺς ἄλλους, χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ ὅτι κοκκινίζει!... »

Κυρία Φάγγ.

« Θάρρος, Αἰμιλία, ἔχει πεποίθησιν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ! Ὅτι καὶ ἂν συμβῇ, νὰ σκέπτεσαι πρὸς παντὸς ὅτι, ἐφ' ὅσον μένεις κοντὰ στὴ μητέρα σου, μὲ τὸ θάρρος καὶ τὴν καρτερίαν που ἔχεις, αὐτὴ θὰ ὑπομῖνῃ ὅλας τὰς δοκιμασίας, ὅσον ὀδυνηραὶ καὶ ἂν εἶνε. Αὐτὸ ἄς σου εἶνε παρηγορίαν εἰς τὴν δυστυχίαν σου! »

« Μὴ διατάξῃς νὰ ἐρχεσαι καὶ νὰ μου ἐκμυστηρεύσῃς τὴν λύπην σου, φιλιότη μου Αἰμιλίτσα! θὰ ὑποφέρῃς ὀλιγώτερον, ὅταν δὲν θὰ ὑποφέρῃς μόνη. Ἄρ' ὅπου σε ἐγνώρισα, καὶ λύπαι σου καὶ αἱ χαρὰί σου εἶνε καὶ ἰδικοί σου καὶ αἱ χαρὰί καὶ χαρὰί. Ἦθελα νὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἐπαίρηνα ἐγὼ ὅλας τὰς λύπας καὶ νὰ σου ἄφινά μόνον τὰς χαρὰς! »

Ἦλθεν ἐπὶ τέλος ἡ ἡμέρα τῆς δίκης. Ἡ αἴθουσα ἦτο γεμάτη ἀπὸ κόσμον, διότι ὄλον τὸ Κιμπασσέτον εἶχε συγκληθῇ μὲ αὐτὴν τὸν ὑπόθεσιν. Ἡ κυρία Καρολίνα Χώβ, ὑποστηριζομένη ἀπ' ἐνὸς ὑπὸ τῆς κόρης τῆς Αἰμιλίας καὶ ἀπ' ἑτέρου ὑπὸ τῆς Βιργινίας Κούρτις, εἶχε καταφύγη εἰς τὴν σκοτεινότεραν γωνίαν. Εἶχε σκεπασμένον τὸ πρόσωπόν της μὲ ἓνα πυκνὸν πέπλον. Οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου ὀλίγον τὴν ἐγνώριζαν δὲν ἦτο συντοπίτισσά των, καὶ ἀπ' ὅπου ἦλθε νὰ μείνῃ εἰς τοῦ πανθεροῦ της, ἐξῆσε τόσον περιωρισμένην ζωὴν,

ὥστε ἔμεινε δι' ὄλους τὸσον ξένη ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐρχομοῦ της. Μολαταῦτα ὄλοι ἔλεγαν, ὅτι ἀμόνον κατὰ πρᾶγματα ἠκούοντο δι' αὐτὴν. Τὴν ἡμέραν τῆς δίκης, ὄλοι παρετήρησαν, ὅτι «ἐφάνητο πολὺ καταβεβλημένη», καὶ ἐκρυφόλεγαν ὅτι «καλὸν εἶνε νὰ ἐλπίζῃ κανεὶς χάριν αὐτῆς τῆς δυστυχισμένης γυναικός, ὅτι ὁ Φρειδερίκος θ' ἐκπλύνῃ τὴν κατηγορίαν, ἢ ὅποια τον βαρύνει.»

Ἐν τούτοις ὄλων αἱ συμπάθειαι ἐστρέφοντο κυρίως πρὸς τὸν πλοίαρχον Χώβ καὶ τὴν Αἰμιλίαν. Ἦτο ἔτιωσ διχασμένη ἡ κοινὴ γνώμη ὅσον ἀφορᾷ τὸν Φρειδερίκον Χώβ καὶ τὴν σύζυγον του ἀλλὰ μίαν καὶ ὀνὴν γνώμη ὑπήρχε διὰ τὴν ἐγγονὴν καὶ τὸν πάππον. Ὁλος ὁ κόσμος ἔστρεφε βραδὺν σεβασμὸν πρὸς τὸν πλοίαρχον, καὶ μέλλοντι δὲν εἶχαν τὰ μάτια των κλειστά ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐλαττώματα τῆς ἐγγονῆς του, τὴν ὅποια δὲν ἐχώνευαν διὰ τὴν εὐκρίνειαν καὶ ἐλευθεροστομίαν της, ὄλοι τὴν ἀγαποῦσαν εἰς τὸ χωρίον.

Ἡ δυστυχισμένη Αἰμιλία ἐπροσπαθοῦσε νὰ μειδιᾷ δικραῖως, «διὰ νὰ ἐγκραδίονῃ τὴν μητέρα της». Ἀλλὰ τὸ μειδιᾶμα τῆς ἦτο βουτηγμένον στὰ δάκρυα, καὶ τὰ μῆλα τῶν παρειῶν της, ἐναλλὰξ ὄχρα καὶ κατακόκκινα, ἐδείκνυον πόσον βραθεῖα ἦτο ἡ συγκίνησίς της, ἐνῶ τὰ μάτια της ἔμενον δικραῖως προσηλωμένα εἰς τὸ ἴδιον σημεῖον, «ἀπὸ τὸν φόβον μήπως συναντήσων φιλικὰ μάτια καὶ φανερώσων ἔτσι τὸν πόνον των». Ὁ Κάρολος Πρίστων, καθήμενος παρεπλεύρως τοῦ κ. Λόριγκ, «εἰς τὴν γωνίαν τῶν δικηγόρων», δὲν ἐφάνητο βλέπων τίποτε ἄλλο παρὰ τοὺς ἐξόχους νομικοὺς συναδέλφους του, τὸν δικαστὴν, τοὺς ἐνόρκους, — μὲ τὸν σωρὸν τῶν χαρτίων που ἐσελέπχαν τὸ τραπέζι.

Βαθυτάτη σιωπὴ ἐδρασκεῖν εἰς τὴν αἴθουσαν ὄλων τὰ μάτια ἐκύτταζαν πρὸς τὴν θύραν, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐπρόκειτο νὰ εἰσχωθῇ ὁ κατηγορούμενος. Ὅταν δὲ ἐνεφανίσθη, ἡ μίς Ὁ Νέιλ ὀλίγον ἔλειψε νὰ πῆσῃ κάτω, ἐνῶ ἀνεσηκόνετο εἰς τὴν ἄκρην τῶν ποδῶν της διὰ νὰ τον ἰδῇ καλλίτερα.

Ὁ κ. Φρειδερίκος Χώβ ἦτο ὄρχιος ἀνθρώπος ἀλλὰ τὰ γένεια του καὶ ἡ κόμη του εἶχαν τόσον λευκνῆθῃ κατὰ τὸ δικαστήριον τῆς προφυλακιστέως του, ὥστε δὲν ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ τον κατηγορήσῃ, ὅπως συχνὰ συνέβαινε προτῆ-

τερα, ὅτι ἐφάνητο νεώτερος ἀπὸ τὴν ἡλικίαν του.

Ὅτι καὶ ἂν ἔλεγεν ἡ Αἰμιλία, ὁ πατέρας της εἶχεν ἀκόμη μερικὸς ἀληθινούς φίλους: τὸν ἱατρὸν Πρέσκωτ ἐν πρώτοις, καὶ ἐπειτα τὰς οἰκογενεῖας Σάμφορν, Κούρτις, Σέλδεν καὶ Τόπλιφ ἀλλὰ, ἐν γένει, ὀλίγοι, καὶ αὐτοὶ ὀλίγον ἐγνώριζαν τὸν χαρακτήρα του, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι οὔτε αὐτὸς



« Ἡ γραῖα κυρία ἐπροχώρησε πρὸς τὴν θύραν. » (Σελ. 373, στήλ. γ.)

ἐζητοῦσε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸν χαρακτήρα τῶν ἄλλων, διότι πολὺ περισσώτερον ἐνησχολεῖτο μὲ τὰ βιβλία του καὶ μὲ τοὺς ρεμβασμούς του, παρὰ μὲ τὰς κοινὰς λεγομένας κοινωνικὰς σχέσεις. Κανεὶς δὲν τον ὑπερασπίζετο τόσον θερμῶς ὅσον ὁ ἱατρὸς Πρέσκωτ ἂν κανεὶς ἔκαμνε τὸ σφάλμα νὰ εἴπῃ ἐνώπιόν του ὅτι ἓνας ἀνθρώπος τόσον καιρὸν χρωσμένος ἦτο ἱκανὸς νὰ κάμῃ καὶ τὰ χειρότερα πράγματα:

— Μὴ μου ὀμιλεῖτε διὰ τὸν Φρειδερίκον ἔτσι, ἐφώνησε δι' αὐτὸν ἡ λέξις χρημὸν δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν βάζω τὸ χέρι μου στὴ φωτιά ὅτι εἶνε ἀθῶος. Ὁ εἰσγγελεύς κ. Κὴν ἐφάνῃ εἰς

τὴν Αἰμιλίαν ὅτι εἶχε προσωπικὰς ἀφορμας ἐναντίον τοῦ πατρός της τὸσον πικρὰ ἦσαν τὰ λόγια του! Ἐγίνε κατανίτητη ὅταν τὸ κερὶ, ὅταν τον ἤκουσε ποῦ ἔλεγε:

— Θὰ σας ἀποδείξωμεν ἐντὸς ὀλίγου, κύριοι, ὅτι αὐτὸ τὸ γραμματίον εἶνε κίβδηλον ἢ ὑπογραφή ἐγγράφου πρῶτα μὲ τὸ μολυβδοκόνδυλον καὶ κατόπιν μὲ τὴν μελάνην, ἔχομεν δὲ πάντα τὰ

τεκμήρια τὰ ὅποια δεικνύουσιν ἀναμφισβητήτως ὅτι ὁ κατηγορούμενος τὴν ἐγράφε διὰ τῆς ἰδίας αὐτοῦ χερός.

— Θεέ μου, Θεέ μου, ἐσκέφθη ἡ Αἰμιλία, δὲν ἔσπευπε ν' ἀρίσω τὴν μαχίαν νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

Ἐτρούπιζε δὲ τὸ χέρι της κάτω ἀπὸ τὸ ἐπανωρόρι τῆς δυστυχισμένης μητέρας της διὰ νὰ σφίξῃ τὰ τρέμοντα δάκτυλά της μετὰ εἰς τὰ ἰδικὰ της, τὰ ὅποια δὲν ἔστρεψαν ὀλιγώτερον.

Πρῶτος μὲν τῆς κατηγορίας ἦτο ἡ κυρία Χώβ. Ἡ γραῖα κυρία ἐπροχώρησε πρὸς τὴν ἐδραν τοῦ δικαστηρίου μὲ τὴν συνειθισμένην της ἀταρξίαν οὔτε μίαν τρίχα δὲν εἶχε σκέψη ἀπὸ τὸ κτένισμά της, καὶ τὸ σάλι της— ἓνα βαρυτιμώτατον λαχούρι— ἦτο ἐπιμελῶς

σταυρωμένον καὶ καρφιστωμένον ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἢ ὅποια δὲν ἐπαλλεν οὔτε κατὰ ἓνα κτύπον ταχύτερα παρ' ὅσον ἂν ἐπρόκειτο νὰ μαρτυρήσῃ διὰ κανένα ἀδιάφορον. Ἦτο θετικὴ γυναῖκα αὐτὴ, καὶ καμμία περιττὴ συγκίνησις δὲν τὴν ἐτάραττε ποτὲ διεκλήρυξε μὲ σταθερὰν καὶ ψυχρὰν φωνὴν ὅτι «οὐδεμίαν ἀπολύτως γνώσιν εἶχε περὶ τοῦ γραμματίου ἐκεῖνου, καὶ ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστην χρηματικὴν δόσοληψίαν μὲ τὸν κατηγορούμενον Φρειδερίκον Χώβ, υἱὸν τοῦ συζύγου της.»

Ὁ σύζυγός της δὲν ἦτο εὐτυχῶς περῶν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΟΝ ΑΛΚΙΑΗΣ [Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάου]

